

Byla naše Talinka. Páč celej víkend chodila pěkně bez obojku. Respektive bez těch svých kšírek, které v jejím případě obojek suplují, neb jí za to madlo člověk může snáze odchytit a překazit jí tak kdejakou lotrovinu.

Věc pro všechny naše psy naprosto normální, že na chalupě se chodí "bez". Pro ni ovšem doposud tak nějak neuskutečnitelná. A fšickni víme proč. Proč sto let chodila jištěná stopadesáti způsoby a byla pod neustálým dozorem. A teď jsem si v neděli uvědomila, že vlastně za celou tu dobu jí člověk ty kšandy nenandal a to ani, když se s nima šel projít. Měla je prvně až v pondělí, když se jelo na výlet. Jinak nic a celý dny si cárala pěkně nalehko. Hned jak jsme v pátek dojeli, sundala jsem obojky a pesani si šli prolítat a prokontrolovat nějdřív zahradu a pak pochopitelně i louku.

Tu jsme šli prokontrolovat s Brtníkem taky, páč jsme chtěli vidět v jakém stavu je tráva, jejíž sekání nás o víkendu čekalo. Tak tráva byla v dobrém stavu, já naopak večer v dobrém stavu nebyla, neb jsem značně požila. Dolehl na mě smutek z jedný blbý zprávy a tak mě prosecco přepralo ☐ . Je pravda, že zadarmo jsem mu to nedala, moc ho nezbylo. Ovšem mně pak naopak ráno nezbylo mnoho potenciálu na to, co nás čekalo. Ale protože byl víkend dlouhej, stříhli jsme si ještě jeden výjezd do Žatce na kávičku. A zmrzlinu, kterou jsem si spolu s kardinál řezem dala místo snídaně, abych tělu vynahradila útrapy opilcova rána. Ne že by to nějak výrazně zabralo, ale pochutnala jsem si. Abych nebyla úplný prase nenažraný , vzala jsem ten vršek onoho lehoulýnkýho řezu s sebou ohaříkům. Když jsem si na to od paní prodavačky brala ubrousek a ona zjistila proč, museli jsme slíbit, že příště ohaříky přivezeme s sebou. Opět jsme si s kávičkou užili posezení na malebným náměstí, ale taky.... jsem si zasejc koupila srdíčkový hrníčky a talířky. Paní v krámku se smála, ledva jsme vstoupili, neb si náš už pamatuje, logicky že jo. A čekalo se, že zas bude nějaká estráda, kterou s Brtníkem při nákupech zpravidla vyprodukuje. Jen se podivovala, že jsme tam byli tak brzo. Osvětlila jsem jí, že důvodem jest šílená kocovina, která mi jaksi nedovolila spát a proto mám taky na gezichtu ty brejle, který snad radši z bezpečnostních důvodů tejdén nesundám ☐ . Brtník toho využil a rejpal do mě, co to šlo, páč věděl, že nemám sil se bránit. Tak jsme to tam zas paní rozveselili a vrátili se zpátky na chalupu.

S mezizastávkou u "sousedů" z vedlejší vesnice s kterými se léta známe. Vytáhli nám trn z paty. Neb.... Součástí křovinořezu jest i popruh, kterým je milej křovíňák na člověku zavěšen. Po loňském prvním použití, kdy taky bylo vedro jak blázen, jsme po ukončení prací

vzali milej popruh domů, aby se vypral, páč když ho máte na holým těle, jako Brtnik, tak se trochu jako zavlhčí. No a po vyprání..... helejte je to u nás záhada, jak se ty věci schovávají. Já vidím ten popruh úplně jasně ve skříni, dole. Odtud jsem ho vytáhla, ať tam nepřekáží a ne tak dávno ho, podle mě přibalila k věcem, co mají jet na chalupu. Pokud teda nefabuluju. A ovšem na chalupě popruhu nět. I blejskla mi myšlénka, popruh si vypůjčit. Obtelefonováno a vznikla tak milá chvíle na návštěvu. Přivítat mě mezi vraty přilítlo roční útulkový černý torpédo jménem Lesan. Boží čoklid. Děsně milej poděs, hotovej pérák, kterýho nemáte na hlavě jen proto, že tak vysoko nevyskočí a tak končí někde v oblasti pasu. Hbitej jako lasička a rychlejší než průjem ☐☐ Lesánek jeden. Zdrželi jsme se tak hodku a já mohla obdivovat jejich plantáže. Pak už bylo nutno se hnout.

Cukrářský úplatek, který jsem ohaříkům dovezla, je rozradostnil. A já je vzala ven na louku, než půjde Brtnik sekat, páč pak budou zavřety na zahradě. Nerada bych, aby při sekání dělal doslova psí kusy. ☐☐. A sjeli jsme si tam na louce krátký intenzivní cvičeníčko. Hezky hromadně a společně. Naši společnost doplnil kousek parku, který celý to cvičení oživil, neb jsem jím ohaře odměňovala z pusy. To vždy zvýší intenzitu zájmu i u milostivé paní Flekaté. Když si Brtnik, kterýrazil sekat jako první, nachystal všechno potřebný, vrátili jsme se my zpátky a nechali mu louku k dispozici. A šli jsme se věnovat vaření, což taky není vůbec marná zábava ☐. Tvrděj dva ohaříci ze dvou, pokud zrovna nezevlujou na zápraží, kde se občas opalujou. A pak naopak upalujou. Řvát k plotu, že se něco děje. Enemže - to voni řvou kolikrát zbytečně, páč něco slyšej z vesnice, takže tomu jejich řevu nikdo nevěnuje pozornost a.. nebo ho ani přes sluchátka a řev křoviňáku neslyší.

Jeeenže, tentokrát ouha, ooouha! Za brankou z louky návštěva nám čouhá! Návštěva to milá a nečekaná. Ajšovi se stavili!! Ouuujééé to se nám ohaříci opět rozradostnili. Speciálně Rumíček, kterej si nechtěl nechat vzít prvenství v tom, kolikrát a jak moc se kolem Ajšový ovine. Páč Ajšová má vižlí duši a to každá vižla pozná. A podle toho to pak i vypadá. Nehnul se od ní skorem na krok. Hlavně pak, když jsme si po prohlídce zahrady sedli na kávičku. To se nasádlil mezi ní a Karla. Kterýžto Ajšový vždycky vyhrožuje, že pokud jí Rumouš dá hubičku, čemuž ona by se nebránila, tak von jí naopak už nikdá žádnou nedá (nebo aspoň tak tejdén až deset dní). ☐ No a tak to Rumíček vyřešil. Dal hubičku von Karlovi, aby si nikdo nemohnul na nic stěžovat. Poděs poděsovitej, vižlí bláznivej.

Návštěva dala Brtníkovi možnost na pořadnej oddych. Taky ho bylo potřeba, v trávě se

rozbuřela vikev, kterou sekat je něco naprosto úmornýho. Což jsem si pak vyzkoušela taky. Brtník sice říkal, že mám jít sekat do té části, kde je hlavně tráva, ale..... přece ho v tom nenechám, ne? Takže jsem nastoupila tam, kde on skončil a jela, co to šlo. Ovšem vikev byla opravdu brutální a člověk by neřekl, že kolikrát nebude mít křoviňák šanci. Páč se milá vikev navine a odmítá spolupracovat. Tohle ve spojení s tou příšernou kocovinou, která se mě nehodlala pustit a permoničci v mojí hlavě soutěžili s křoviňkem, kdo dělá větší bordel, mi dávalo značně do těla. A tak jsem ani nezastavila stroj, když kolem procházeli "sousedí" s knírajdou Emičkou. Jen jsem je odmávla se zvoláním, že dneska nemůžu.

A nebyla jsem daleko od pravdy. ☐☐ Ale. Jsem ten pitbul, co se zakousne a nepustí, dokud to jde. Takže jsem sekala tak dlouho, dokud mi nedošla šťáva. Ne moje. Ta v podstatě, když se to tak vezme došla hned na začátku, nebo možná vůbec nebyla ☐. Myslím tu šťávu v křoviňáku. A to mezitím Brtník stihnul dělat v garáži na dveřích, vyvenčit ohařiska a vlítnout pod sprchu. Jak jsem vypla stroj, přišli fšící za mnou na louku, Brtník vymydlenej ze sprchy a já..... no to radši ani nebudu popisovat. Vlekla jsem se jak rozpuštěnej eidam ☐. Kocovina mi ani nedovolila si vychutnat to pivíčko chlazený, co na mě čekalo. Jen jsem zničeně seděla na zápraží a tupě hleděla do prostoru. Smířená s tím, že to kutání v hlavě už mě asi nikdy neopustí.

Naštěstí ráno už bylo kutání fuč a tak jsem mohla vybaletit z ložnice plna energie a síly. Bylo jí potřeba, páč hola, hola - louka stále volá, že? První do bojový linie opět nastoupil Brtník a já se šla věnovat ohaříkům. A bylo to moc prima. Aby si taky dali do těla, když makáme my, vytáhla jsem lištičku a makalo se lovecky. Hledalo se a aportovalo se pěkně na střídačku a šlapalo to oběma suprově. Nikdo se neflákal a krom práce s liškou se takhle protrénovalo tím pádem i odložení. Někdy i dlouhodobějšího kalibru, to když jsem jim s liškou odkráčela kapek dál. Hrozně mě tohle baví, protože stejně tak to baví je. A navíc při tom tuží nejen tělo, ale taky svůj čuchometr, když jim to pořádně schovám. Na konec jsem vždycky zařadila jen rychlý aportování při odhazování, a oba lítali, nadšeně nosili a předsedali. Jsem ráda, že se Tali naučila aportovat jako ohař a ne jako ..... krafka flekatá. Občas v nadšení překousne, ale....co to je proti těm krušnejm začátkům. Dneska je to jinačí pohled na ohařici, která se odpíchne, letí, hodí plaveckou otočku (kterou pravda nedobrdí občas :D), drapne lištičku a letí nadšeně zpátky, aby předala. To se na to pěkně kouká. Rumíček ten nosí s velkou zodpovědností a důležitostí. Je teda taky pravda, že lištička je poměrně těžká a rozměrná, takže i kdyby chtěl - jako že on to v povaze nemá, protože, když pracuje, je to

vážný, tak s tím moc přemety dělat nebude. Je vždycky děsnej hrdobec, když donese a se vši vážností usedne a předává. Roztomilouš jeden.

Bylo fajn, podnikat tohle všechno a vědět, že Tali nebude lítat někde, kde nemá a ohrožovat tak sebe nebo Brtníka při sekání. Tohle bych si ještě nedávno nelajsla. Teď jsme mohli ten čas, než na mě přijde řada a půjdu se chopit křoviňáku vyplnit na louce, kde se opodál pohyboval Brtník tak, že si šli pak rádi lehnout na zahradu. Po lišce jsem totiž vytáhla nejen talíře, ale taky přetahovadlo a na střídačku jsem s nima řádila. Vždycky jen chvílku, protože vedro bylo značný a nerada bych je uhnala. Po každý tý chvílce jsem vždycky jen houkla, že “jdeme domůůů!” a po předchozích lekcích, kdy si Tali ráda ucpávala uši a tím pádem značnou dobu setrvala za brankou, se hrnula zpravidla na zahradu jako první. Když jsme si s Rumíčkem blbli s přetahovadlem, chodila si Tali pod lípou a počítala myšodurky. A tvářila se, že by jí tohle ani nebavilo. Říkala jsem si, že jí nebudu “nutit”, jen to zkusím, zda by měla zájem. Když jsem na ni zavolala, přihrnula se jak velká voda a já jí s přetahovadlem začala zlobit. Rozjela se tak, že jsem jednu chvíli měla co dělat, aby mi ruka nezůstala v tý její ocelový pasti, co má místo zubů. Když jsem ji pak nechala se zakousnout do přetahovadla, rozjel se převeliký boj a přetahovačka. Všechny svoje psy učím, že i když se blbne, tak pokud se řekne pušť, musí pustit. S Tali to není vždycky úplně na první dobrou, ale už se taky naučila a pouští. A tak to pěkně trénujeme. Po puštění jsem jí vždycky řekla, stejně jako Rumíčkovi, ať dává pozor, poodešla jsem kus a se zvoláním “Pod', pod', poood” jsem vypálila vpřed. A hlídala si situaci za mnou. Představa, že Tali drapne přetahovadlo ve výskoku do plnejch a strhne mě, není moc lákavá ☐ . Ono stačí, když to někdy prokoučuju s Rumouškem, a jak to se mnou hodí ☐ .

Když pak ta řada se sekáním na mě už přišla, vrhla jsem se do toho s plnou parádou. Však už jsem od hrátek s čoklidama měla tělo rozehřátý. Baví mě to fakt, že jo, ale dřina to je. Měla jsem před sebou “už jen” úzkej pruh louky za zahradou. Takhle - on je úzkej - vzhledem ke zbytku louky, ale i tak je to pořádná porce. V tý první, větší části byla našťestí převážně jen tráva, tady se vikev neroztahovala. A tak jsem si to sekání mohla užívat a rozmáchnout se do plnejch. To máte takovou radost, když pak vidíte, jak se to zmenšuje! To mě vždycky nakopne. Něco bohužel nakoplo i chránič u křoviňáku, kterej se uvolnil a tak jsem musela udělat přestávku, aby to mohl Brtník opravit. Tý jsem využila nejen k odpočinku, ale taky zase k hrátkám ohařím.

Vytáhla jsem jim talíře a šli jsme si krátce zaházet. Jen pár hodů - hlavně kvůli vedru. Ale taky proto, že chci, aby se končilo opravdu v momentě, kdy by si Tali ještě ráda za talířem vyběhla. Poslední hod nemusí odevzdávat, já ji vychválím, jak je žižškovná a ona si nese hrdě talíř na zahradu stejně jako Rumoušek, důležitá jak zábradlíčko ☐ . Jinak po každém hodu následuje děsná přetahovačka, kdy s Tali vždycky trnu, aby mě nevzala zubama. U toho talíře by to šlo raz dva. Naběhli pak vždycky na zahradu, nalemtali se a já šla vzniklý pauzy využít k tomu, že sem tam něco ostrhám, nebo zkultivuju.

Brtník poopravil, poutáhnul, co šlo a já se vrátila zpátky k sekání. Ne na moc dlouho ovšem, protože po nějaký době se chránič zase uvolnil. Brtník pravil, ať se na to už vykašlu, že se to dodělá druhej den. A stejně zrovinka přijel soused Láďa, omrknout, jak nám to sekání a prosychání sena jde. Protože on ho potom v týdnu obrátí. Za což jsem neskonale vděčná páč je potom jednodušší shrabování, protože seno už je v řádkách. Láďa omrknul nejen seno, ale zapluli pak společně s Brtníkem do garáže, kde se věnovali rozbitému chrániči. A pak jsme se všichni nasáčkovali do altánu a dali si pivíčko. A já prosecco. A sýr. A rychlou pizzu, jejíž těsto jsem si v mezičase připravila. Dobře bylo, klábosilo se a odpočívalo.

A ohařici se taky nenudili - páč si svorně hráli na skřítky Hospodářičky. Rumoušek v sobotu, při návštěvě Ajšových, nutně musel kramařit nejen v bedýnce s dřevem připraveným na oheň, kdy roznášel, jak virus chorobu po světě, po prostoru altánu všemožný větývky, který vytahal, nebo čumákem vyraboval ven, ale navíc se pak ještě pustil do štrachání v takovém to zahradním pytli na plevel a zahradní odpad. Tam krom tenkých větývek jsou i noviny na podpal. A ti dva hospodářičci se bavili tím, že to opět všechno vyndávali a rozkramařili.

Abychom my pak měli co uklízet ☐ Vyloženě nedělní pohodička jak má bejt.